

ва да се върви само напредъ, че всичко, което ще стане, е неизбежно и невъзвратно.

Преминахме съ мъжа нѣкакъвъ дълбокъ долъ съ стръмни и хлъзгави брѣгове. Нѣкои войници оставатъ назадъ, взводоветъ се разстройватъ. Трѣбва да се спремъ, да починемъ, да се възстанови редътъ. Но въ настѣпилата тишина по-ясно и по-високо се чува гърмѣжътъ и шумътъ на боя. Каточе иде нѣкакъвъ гласъ, който настойчиво призовава. Наистина, не вършимъ ли грѣшка, като се спираме? Нали трѣбва да се бърза, нали се отива на помощъ? Войниците, едва седнали, обръщатъ глави къмъ мене. Не, напредъ! Каточе се решаваше едно недоумение у самитъ тѣхъ, войниците бързо наставатъ и бодро и правилно, както никога, тръгватъ напредъ.

Безпокоеше ме една мисълъ: не знаехме нищо за положението на боя. Отивахме ли да се влѣмъ въ други части, или сами щѣхме да извършимъ отдѣлна атака? Струваше ми се, че все ще се яви нѣкой, който, запознатъ добре съ всичко, ще ни посрещне, ще ни ориентира, ще ни даде ясна и точна цель. Но такъвъ човѣкъ не идѣше. За щастие, ето единъ офицеръ на конь, — началникътъ на щаба на бригадата.

— Господинъ капитанъ, накѣде трѣбва да настѣпимъ?

— Напредъ!